

SZÍV ERNŐ

A legkisebb legszebb

Volt akkoriban három birkánk. Samu nevére máig emlékszem, ő volt a játékos, az okos, ő volt a középső termetű. A nagy elég ostobácska volt, meg talán nyugodt, túlságosan is az, a kicsi pedig szertelen, mint a gyerekszél. Jött-ment, összevissza rágott, csatangolt, hangoskodott. Samuval lehetett játszani, a többiekkel nem nagyon. Samu kergetőzött, ugrándozva öklelt, jött velem, fel s alá kísért az akkor még mindig óriási kertben, ahol mézesre értek a körték, csak aztán kezdett terjeszkedni a vadbirs. Samu nem bántott, ha elhevertem a fűben. Csak rágott mellettem. A hetvenes évek múltak, még a múlt században. Dorkó, klott, mackónadrág. Föltűnt néha egy-egy farmer, nyeles fésű a zsebben. Tiki-taki, divat lett az olajkályha. Szürke felhők szántottak odafönt, szürke izzadság hullt alá. Sokat játszottam Samuval addig a reggelig. Azon a napon én keltem a leghamarabb, s mert tavasz vége volt, már május talán, még pizsamában álltam ki az ajtóba, afféle szokványos kocka alakú családi házunk volt, és nyomban megláttam őket. Az egyik birkánkat és a három kutyát, amik beszökhettek az udvarra. Samut tépték, aki már csak állt, nem mozdult, ezek meg halk, halálos hörrenésekkel neki-nekiugrottak, marták, szaggatták a bundáját, a húsát. Amikor elúztuk a dögöket, megkerestük a másik két birkát. A nagy a ház előtti kiskertben, az aranyeső alatt állt vérben ázva, csak állt ő is. A kicsi valahol hátul a kertben hevert, ott dobálta magát, haldoklott, átharapták a torkát. Mintha lett volna még valamennyi esély, hogy Samu menthető. Hogy túlélheti. De nem. Gyorsan, még aznap le kellett vágni mind a három állatot, meg is tették, a család majd eszik belőlük, a maradék húst meg eladják. Nem láttam, délelőtt hogyan vágják le a három állatot. Meg is nyúzták őket, mire kora délután hazaértem az iskolából. Három birkabőr száradt a kisház és a meggyfa között kifeszített kötélén, nyalta őket a fény, táncolt alattuk a palántavetemény. Néztem őket, és tudtam, melyik volt melyik. Samu bőre így is középre került valamiért, az övét jobban megnéztem. Maradt némi húscafat a bőr belső részén. Az a hús cafat. Még akkor is remegtette és rángatta a benne tomboló ideg.

tiszatáj

IRODALMI FOLYÓIRAT

Megjelenteti a Tiszatáj Alapítvány Kuratóriuma
a Csongrád Megyei Önkormányzat,
Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata,

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

az Emberi Erőforrások Minisztériuma
és a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával.

HÁSZ RÓBERT főszerkesztő
ANNUS GÁBOR, ORCSIK ROLAND, TÓTH ÁKOS szerkesztők
SINKOVICS BALÁZS korrektor
SZÉKELY ANNA szerkesztőségi titkár

Felelős kiadó: Tiszatáj Alapítvány
Szedés, tördelés: Tiszatáj Alapítvány
A lapot nyomja: E-press Nyomdaipari Kft.
Szeged, Kossuth Lajos sgt. 72/B
Felelős vezető: Engi Gábor

Internet: **www.tiszataj.hu** e-mail: **tiszataj@tiszataj.hu**

Online változat: **tiszatajonline.hu**

Szerkesztőség: 6720 Roosevelt tér 10–11. Tel. és fax: (62) 421–549.

Levélcím: 6701 Szeged, Pf. 149.

Terjeszti: Lapker (Magyar Lapterjesztő Rt.)

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága 1008. Budapest, Orczy tér 1.

Előfizethető valamennyi postán, kézbesítőknél,

e-mailen: hirlapelofizetes@posta.hu, faxon: 303–3440

További információ: 06 80/444–444

Egyes szám ára: 600 forint.

Előfizetési díj: negyedévre 1500, fél évre 3000, egész évre 6000 forint.

ISSN 0133 1167